

קכאמו הנוילן באָר

וכוכבים ובירואא ביהם מחייב שמשיהם. (ו) (כ) מחייב לטל משם לולב או שאר מיניהם (כז) *למאנקה (ונאפלו קאילן נטויז לבני עכורת כוכבים, (כח) כל זיין שאין (ט) עוגבנין קאלין) (רכינו ירושם ניח ח'ז): ה (כט) כל אלו שאמרנו (ל) שהם פסולים מפני מומין שבארנו או *יכפנוי גזול וונגה, ביחס טוב קראושן בלבד, אבל בשאר גמים (לא) הכל בשר: הנה (לב) גיש פולשן קנוול כל שבעה ימים, דברי נהוג, אבל שאול יוזא בו (שור והמנד בשם פוטקיט). ומperf (ט) לטל לולב של חברו בלא דעת

הקלכות לולב סימן תרמ"ט

באור הלה

וילצ'ר עזען נטערת, מה שאלין בן כהן לא מורי רק לעזען עצם סדין אם בכל מיל עברים, וגבקא-געטה דאסטור ליטשאַל גאנז'ן בעצמו, * למאזונא. קשנה ברוחה מה שפּֿנְבִּינְיָה בְּשֶׁמֶן פְּרִירְבִּיסְדִּים דְּקָמֵם אַם יְלִיאָה אַלְכְּרִיכִים בָּחָר אַהֲרֹם. דָּהָה בְּפְּרִירְבִּיסְדִּים צְבָבָה מְפֻּלְבָּסְטָן שְׂעִירְבִּנְיָה אָפְּרוֹגָה אָף שְׂפִּיךְדָּרְבָּסְטָן, שְׂוֹבָבִי עַבְּרִים שְׁבַּחֲזִין קָרְבָּן דְּשָׁאָשָׁן שְׁמַבְּנוּ לְתָצְלָה דְּסָמְכָר טִוְּרִיאָה אַלְדְּבָרִיו. קָרִי: שְׁכִים נָקְלָמְרָן דְּמָרְטָן וְעַדְעָן בְּצָרָן בְּצָרָן שְׁלָמְבָּ�ן בְּצָרָן וְעַדְעָן מְשַׁבְּדָרְבָּן הַבְּלָהָה שְׁבָבְרִיכִים דְּדַבְּרִיכִים לְזָהָה מה שְׁמַדְרָן בְּחִזְנָה לְזָהָר אָלְבִּרְבִּין. אָקְלָל דְּלָעַת קְרִמְיָה שְׁמָן אַיְרָה וְיָהָר זְדִין אָף קִיבָּא דְּרִיבִּי קְבָּה שְׁשָׁם בְּזָדְרָלְבָּלִים, וְאַסְטָוָה כְּקִי כְּפָרָה מְשָׁוָם דְּבִּינְיָה דְּעַזְקִין תְּחִילָה, אַפְּלוֹגָה כְּבִיא בְּגַעַן אַגְּבָּעָה בְּשָׁשָׁם פְּרִירְבִּיסְדִּים קְטוּבָה תְּלִיחָה. קִיצָּא לְדִינָה. קִיכָּא דָלָא גְּרָבוּתָה לשָׁם אַבְּזָהָלְלִים וּבָם אַתְּמָרִים. קִיצָּא לְדִינָה. קִיכָּא דָלָא גְּרָבוּתָה לשָׁם אַבְּזָהָלְלִים וּבָם אַתְּמָרִים. עַזְוּזִין מְחוֹן דְּמַזְרָעָה הַבְּעָרִים אָקְלָמְפִידָה עַל זָהָה: * מְפִינָּי גּוֹלָן גְּנַבָּה וּבָכָר. עַזְוּזִין קְפִּנְגָּה בְּרָוחָה מה שְׁמַבְּקָנוּ: וְקַשְׁהָ דְּבַּעַירָה אָקְפָּרָה וְכָרָה וְמַרְצָה פְּקָאָדָה אַפְּלָקְסָס וּכְךָ. וְקַטְהָה יְהָוָה קָטָב: וְלִימָא לְעַזְמָותָה דְּצִוִּי. רַקָּא בְּשָׁעָרָה אַחֲרֵי אַחֲרֵי לְשָׁוֹן פְּסָול וּמְפַעַתָּה פְּסָול האָאָא אַפְּלוֹגָה, וְיָוָרָה צְרִיךְ לוֹסְרָה דְּבָבָה וְבָבָל קְצָבָה אַשְׁאָרָת לְשָׁגָעָה נְקַט בְּבִיטָה יְזָקָה וְכָרִי נְבָהָה, וּמְפַסָּה שְׁוֹן קְרַבְּבִּים וְלִילְבִּין קְצָבָה.

לא כה סתורוג ולולביין וגדרו אקוּרְבָּן: ה (כט) בֶּל אַלְוּ וּבָרְ. הַוָּא לְשׁוֹן קְרָבָּם, וְסִמְמָס כְּסִמְמָר לְדִיאָ קְמָתוֹ, וְעַצְתָּ קְרָקְבָּא בְּזָה
יבָּאֵר לְקָמָה: (ל) שְׁהָם פְּסָולִים מִשְׁמָשָׂם מִמוֹמָן וּכְרוּ. רַבְּ, דִּישָׁ בְּקָן (מ) שְׁהָם פְּסָולִים מִשְׁמָשָׂם שָׁאַנְיָן קְדוּר וְיַשְׁמָחוּ שָׁחָה בְּכָלְשָׁרְ.
וְדַעַת קְרָמָבָּם בְּקָלָם לְמַבְשִׁיר מִזְבָּחָן וְאַשְׁוֹן וְאַלְקָנְיָה⁴⁴, וְדַעַת שָׁאַנְיָן פְּזָקִים יְבָאֵר לְקָמָה. וְמַה שְׁקָמָבָּם מְפַנֵּי גָּזָל וְגַנְגָה קְיִוּמָטָבָּם קְרָאָשָׁוֹן⁴⁵
וּכְרָ, טָעַמָּה, קִינְן רִיוּם טֻוב שְׁנִי הוּא דְּגָנְבָּן. מַפְרָר כְּפָזָל אַרְעַלְעַל גְּדַיְמָה קְבָּאָה בְּעַכְבָּה. וְהַשָּׁה, דְּבָשָׁעָר אֲגָמָר דְּלָא נְפָקֵל קְנוּבָּ
וְגַזְוָל אַלְאָ לְעַבְבָּד וְלְגַזְוָל עַצְמָנוּ. וּמַוקְבָּשׁ שְׁמַדְאָפְלָל בְּיִוּטָבָּשׁ שְׁנִי⁴⁶ וְמַרְעַן פְּקָמָן אַקְרָבָּם. דְּקָמָם דְּקָמָקָן לְעַבְנָן לְכָתָחָלה. וְגַכְאָ מְבִרֵּי לְעַבְנָן עַצְמָ
הַרְדִּין, דְּבָרְגָּבָד יְוָאָצָא קְיִוּמָטָבָּשׁ שְׁנִי אַף בְּקָזָול, אַכְל יִזְמָטָבָּר אַרְשָׁוֹן לְלִילְעַלְקָא לָא. דְּבָעַעַן לְלִסְמָ. וְעַזְן קְבָּאוֹר בְּקָלָה: (לא) הַבְּלִ
בְּשָׁרְרִי⁴⁷, וְמַבְלִיל קְקוּם לְעַבְנָן בְּרָכָה בְּגַנְגָבָּה וְגַוּלָּה. (מכ) גַּם לְרַעַת קְרָמָבָּם אַיִן לְבָנָקָן⁴⁸, דְּבָעַעַן בְּרָךְ גַּאנְן דִּי⁴⁹: (לב) וְיַשְׁפָּקְלִין וּכְרָ.

שער הצעיר

(כט) ולעתה בפ"ז שמש אפל במחוקת תוכה בצלע לא אסורה, עין שם: (כט) ואכן קשימי צל דעת בapurותיהם שפצעם פקול פקון מה, שאפשר שהוא סבר כרבנן בסמ' המאכיה שם בפה"ה, וכא מני לאין תאה בחצר הקבוצה זוּה, אכון גשימתו הא רוכך לא נסבר וסתם שם למתהnid שלא רבנן שם ונהא סם למילל. ואכן למן ר' אלעמאן מני שאמ לא זקונה סיישאל יקנו אסרים וגנאי אאן מסחה לסת כלל, וזה קה' שין רוכך אנטרואים וודסרים ולא בלולובין: (כט) טו' וליבונישרד רוש"א: (כט) שם: (כט) פרימגנרים בקאנד דרבנן הטעי: (כט) וזה קבואר דרבני יונתן קומואה בדוריכי-משה, עין שם. אכן מה שעתה רשות רוחן מוקרי שפער הוא ובר קבוש שעמ אין מפקה באזוקרים ופריר-קדרים: (כט) הער"א: (כט) פריר-שלום ופריר-קדרים. ולפי זה לדעת הוש אזוקרים המפקה בה"ה איינו יווזא בו פעטב הידין משם דקהה לה מצה ספקה בצבאות. ר'בנ"א לחו' קרבין וויאן נליך מזוח בדוריכי-משה בדור' ובכאר'אן, עזיל'ן אפל'ן בדור'ן אס' נטול לולב גוזול'ן חובי'ן לטול אס' שאיו'ן גוזול'ן לטול'ן לבכער ערלו'ן, אפל'ן בלחשה ברראושינה, קשיטל'ן אחר אס'ו'ן לו' לברכ' ורבנן יבא קהען בעס'ם קראאנ'ן, ולידיאן אדריך עזין, וספק ברטלה'ן לטול'ן [פמג':

טריגוֹם: 1. לִימֹזָן. 2. תְּפַזּוֹן.

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Télé (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

הלבות לולב סיינן תרממת

כיאורים ומוספים

ארבעה מין שבולב, וכן כתוב בהמשך דבריו (ד"ה ובכאות) 'מפני שלא רצוי להחמיר בנזינות' שניים מוצאים בכל מקום, ואין מתרידין על העיבור יותר מודאי. אבל דעת הראב"ד (הלכות לולב להראב"ד ד"ה עבורה) שהוא מגוירת הבתו, שrok ביום הראשון הקפידה התורה שהיתה 'הדר'.

[משנ"ב ס"ק לא] סבל כל קשורה. ומכל מקום לעניין בנקה בגנוב וגוזל, גם לדעת רקע"ם אין לברך⁽⁴⁷⁾.

(47) ולענין נטילה בבית המקדש, שעליה נאמר בתורה יישמהות לפני זה אלקיים שבעת ימים, משמע בתוס' (טובה כת, ב ד"ה בעינן) בראש"ט (שם פ"ג ס"ג) וברבנן (שם מלחות טו, א בדף הרישוק) שאן חילוק בין היום הראשון לשבעת הימים [חו"ן מכאן ליבם' שנאמר רק על היום הראשון]. מайдון, דעת הראב"ד (הלהotos בשאר ימים. ולענין ירושלים עיה"ק בזמן הזה, ראה מה שיתבאר لكمן (ס"י תרנה ס"ק א).

(48) אכן אם היה יארש עם שניי מעשה או עם שניי רשות, דביא לעיל (ס"ק ז) מחלוקת הפוסקים האם מביך, וראה מה שכתמו שם בוה.

[משנ"ב ס"ק כ] אפללו אם המעות נוטלין הហננים לעצמן ולא לעכוזת כוכבים⁽⁴⁸⁾. (43) אבל אם אינם מinternים, אף שהנבראים הבאים לעבוד את העבדה זורה נוטלים את המעות, פסק השו"ע (ויז' ס"ר ק מג ס"ג) שמותר ליטול אפילו בשכר.

[משנ"ב ס"ק כח] והగורלין שיצאו אהרכ"פ אסירין אף לחרוט⁽⁴⁹⁾. (44) וכמו שהתבאר לעיל (ס"ק יט), וראה במה שכתבו שם.

[שעה"צ ס"ק כ] אבן מה שתריש הט"ז דוח מקרי שני' הו"א דבר קרש שאין מוקא בפוסקים אחרים⁽⁵⁰⁾. (45) ובמשנ"ב לעיל (ס"י יא ס"ק לו) כשהסביר את דברי הט"ז, כתב שדינו שני' במחולקת האחוריים.

[משנ"ב ס"ק ל] ודעתי קרמף"ם בכלם להקשר מיום ראשון ואילך⁽⁵¹⁾. (46) ובטעם הדבר שהבשרו פסולין הדר' בשאר ימים, כתוב הרמב"ן (הלכות לולב ד"ה וזה רין) 'ולא חמירו בשל דבריהם בנזין של

הקלכות לולב סימן תרמ"ט

242

הבר (לג) בשאר ימים, (לו) ונintel (לט) פשטתו או עקצנו דינו בחסר, ובעיר מים ראשן ואילך (רדי ניח חז). מיהה, אם נקבטה עכברים לא יפלגנו אף שאור כבשים מושם כאיס (כל בו), (לו) עד (ין) פסיד נקור שבקברים. *אבל אם קנה יבש או קנperf שפיטול כל שבעה ימים, אף אם תנקח חובשת או הנטיר פסול כל שבעה (לה) הוואיל ובא קבורה פסול (הגיא פי לולב הגויל), ומחר לבחחה (לט) להתנות על אחרוג (מ) שהיהה כללו ליום ראשון ושינו בזול מפנהו כל בין העמשות של ליל שני

פאר היטוב

שעורי תשובה

טעמים, דתונה לה מזינה הפקאה בעברה וראיינו יוצא בו: (לג) בשאר גמאים. ריבויים קראשווין לא מפוגי (לט) מה דגניא לאה⁽⁴⁹⁾ וכור, דנא בענן לכסם, שָׁהַא שְׁלִי מְשֻׁאֵשׁ, ולא עדיף משאול. וכןן לאלען סיון תרונה אירק להתגנאג'ים וראשווין: (לד) קְנִיחָא לְהַלְהָא⁽⁵⁰⁾ וכור. כינן ראנ חישק קלוקל במאה שנובלו ומגעגע בו, עליפן לא דמי זה לה לולמד משפר חיבורו שלא מרעת דאסטר מפני שחוחווש בו שלא יונקלונע⁽⁵¹⁾, בטיב הפליגניים, שדרוקא פעם אתח מתר לטלו ולעגע בעי וכור. אף אם תקן כור, קפי מה שאבקר עזיל בקען ופסל שלא ברכוב, במשגעה ברורה שם דלאיל אלמא בשקבוקים אקד אינוי פסל שלא ברכוב, אל-ערוך דפאני פירוי טהרה נבש ברכוב או שחתה בשיטים ושליטה מקוטחו⁽⁵²⁾ או בתקסמו, וטובר קתיש אוקרים שם, ואי לאו כי שער אך בשגניעו עמו שיישאלנו, שאין סומכין על החזקה במקדים שייכילן אם יודע בו שהוא מפקח. דאסטר מרגיא לשל שלא מרעהונו⁽⁵³⁾. ואפללו אין בעליך עמו, דראקא לטל באווחו פקום, אבל להוציאו מביתו לבית-הקבשת או איפא אס-גרוד⁽⁵⁴⁾ (אתחרותים): (לה) וחסר בשר בשאר הימים⁽⁵⁵⁾. לבליע עלא, ריום ראשן דאורייתא בגיטילין, ושייר הרים ורבען זכר לרפודיש⁽⁵⁶⁾, (לט) הילך עקר הילקיתה, כנון ארבעה מינים שלבולבל לילקיתה לכל אחד ואחד בפני עצמו (ולא שיטל אחד בשיל כלם). תקוץ גם בשאר יומני בענן מאורייתא, אבל בחסר לא פרקון⁽⁵⁷⁾ וכן בשאולו⁽⁵⁸⁾. ורבקרים שעתם מושם שאינו קדר, לש דעות בפוסקים: דעת הרבקים וסייעו להבשיר במא בענפר, ודעות קראא"ש סיעתו להחמיר בזה דבעין קדר בצל שענפה בזיה איקטה קרמ"א לא קמעה בזיה בזיה בזיה⁽⁵⁹⁾: (לו) וונTEL פטמותו. עין לעיל סיכון תרומה סיעיף ז. ועין בטנק-א-ברוקם שהביא דינש פוקרים שטוכרין דנטל הפטמא כל שענפה⁽⁶⁰⁾, ומכל קcolm אם אי אפסר למזא אחר יש לסתמך על המקלין, דבלאי מציד גס-דק בותיה, וילבן אין להקל בנטל הפטמא כל שענפה⁽⁶¹⁾. וכי יש הפטקים סוברים בדורוףם, אך אם אונח שפטסונן משום הדור מאזה, וופעם מדריך דיזכל לברך גבנן, (לט) וויש שפטפקון לענן ברכה, אכן אם מצערף עוד ספק בזיה אם נשלחה פטקרתו (ען לעיל בסיכון חרימה עזיר ז' קמעה ברוניה⁽⁶²⁾), ברודאי (לט) יוכל לברך בשאר יומי: (לו) עד שיסיר⁽⁶³⁾ וכו'. ויל-היני מקלין אין, רמנדייא הוא בכל חסר וחותר בשר בשאר יומי, ורק (לט) לכתחה מחרין באנ מושם רמאים, וועל-בן (לו) קשחיסו מיקום הפטמא כשר⁽⁶⁴⁾, אבל בפנמר או בקש המהינא קסול משום הדר, להכי און מושיל תקון, מושם דבא מטבח פסאל: (לח) הויל יוכא מטבח פסאל. עין באור הצעיר א"ש מצדד לדומר, דלפי מה שפטסק המחבר לעיל⁽⁶⁵⁾ אם כיסין הרמח כעינך יד דאם עלהה בו תזיות או שהוא ענפר וקלפו, אם חור למרתא האתרכו בשר, מוקח דפליג על זה, וכן נצדר המאמר-מרקבי נכסקנוו, עין שם, וועל-בן מצדד הפטמא-מרקבי דרש לרוץ לקל בחתך כיישות או הנמור בשאר יומי, מטהור דסתם המחבר בצעית הפטמא⁽⁶⁶⁾ וסייעתו דכל הפטולין מושם מוכין, כולל בזיה בין שענפה כל פטסול מושם חסר או מושם קדר, בשר ביזוטוב שני ווילול בזיה אף ובש או קנגור רטעם מושם קדר⁽⁶⁷⁾ אף בלא כתה, על-על-פנימ אין לנו להחמיר בזיה. ובמוקום הפקק בדאי יש לאל זה. וכןן מה שפטבנו להפחה לענן חזיות: (לט) להננות על אהרוגו⁽⁶⁸⁾. קינו צערוב יומטוב (לט) קנס ביז-משפטות: (מ) שחתה כלו ליום ראשון. האינו (לו) בצל להננות שאינו בודל מפנוי ווילקונוט, דנא חסר פסלי בזיה, וילקן צירק להננות

שִׁינְגָּר הַצִּיּוֹן

(כט) נלא אקוריין דיטיא לה שיטל בורז בקונן מרכז עסיף ה, ושם אפלו לאטחלה רקר לפן לאטחו
ונטרו למבר קראיאט בעבורו, שם שאני דונגען לו במקונה וברשותה הא לא כל' בור זיך שאנען פה שאין כה אטולן רוכ כושו דיטיא לה,
ובאכן זה שיינן מחרו ובורו לברון אין גבלו לבר בזונאי מאיר שיטקלקל אל' דיריה הולבל ואחרו, והוא זונפה לו לומד בסיס אפלו מעט דאסור
טטעם דאיין גבל לזר, כמו שטבב בדורותה-ישען, עין שם בטשין ק. כן נאה לאנינות דעה: (לט) וא"ש: (לט) עץ פריר-גדרים ובבורי-עקב: (לט) בפודרי-עקב:

(לט) טיגן-ארבעס ומאמער-ערכוי. ומיטע מלשון זו דזינעכדר אם נעל בלא הסרת נקר תעבעבריס בעא, דיעית רעדיא פס-פין קלשנא פעררא. וטיגן-ארע זאללה רעה
משפע דרעת ודק"א הא לא לדעת בה"ג דזיבניא לה פלשנא באפא, איזף לדיזה פטני הסנה וווקטב סאללה רעה בון אינט באכל-בון בקייאן, אבל בלא זונפה אפל אך
דיינבר. זילדיין, אף דזונאי איזיך לא נגער ולטול פטום זה, ציל-קל'נים לא ברוך, ומיטע מצחצ'ת סגר"א דמקבים לשלשו ברדא רבן פסקו רוב טפוקים:
(לט) נלא האנטקפני דעת היטין הדולק צל ודק"א מוחדר איז פטעה, קיטאט דגאנ-ארבעס גוטאמ-רטהייך זאללה רעה זונפה א"ל פליגי עלי': (לט) הלאיך ביר
ההמשות שב אינו יכול להנתנו, כיון דאנקאי ליבור-הששות ואשן, ובלא שט הנאי, שב אנטקאי לא כל' מוי קהן, וכבל' בסיפון מROL עשי בעב' בחה'ה, אבל
כשנהנה בפורש, שב אינו ונשך שארי' מיט ליום רашון: (לט) מגאנ-ארבעס, רוזאה לויט דאיין גנטט שלקלון-ערוה שלימדר אני פטעה שיזקה כלו ליום רашון,
דאיין ציריך להה, ורי' שייאמאר אפי בזיל קפיטט קפיטט-האנטקפני של ליל טני ואילן, אפלה גנטט שלקון-ערוה לומזיר שלא יטעה לעור שאני מונל מאנער בליך
ההמשות, כבל' בסיפון מROL עשי נוי ספה, ווינס אטרכער עסיך לא חזר מטב אפל' משגה, ווינס אטרכער ספלל גו, וכן מושג מען-האנר:

הלבות לולב סיון תרמם

ביבורים ומוספים

וביעוב הרבנן כתוב דפמג' (מושבי ס"ק ז) שהרי הוא נפסד במשמות הדיברים. והויסוף שבס בוללב יש לאסרו באמון זה. (54) וליטול בחג ארתו ממכור אחרוגים בעלי רשותו, כתוב בשורת אגרות משה (ארוח ח"ב ס"ז קו ד"ה ובומר) שאם יש למוכר עד אחרוגים למוכר ושעדתו למוכר גם בימי חול המועד, ודאי יש להללות שלא נוח לו שיקחן, שהרי רשותה שיקן ממנה, אבל אם אין לו בבר אחרוגים למוכר ולא נשאר לו אלא אחרוג שהניח לעצמו, אומרים בו שונח לו לאדם שיעשו מצחה במומו.

(55) ובטעם הדבר כתוב לעיל (ס"י ד"ס"ק י) לגבי ציצית, שיתכן שמקפיד עליו והרי זה גול (זהרמ"א (חו"מ"ס סי' קטג ס"ז) כתוב, שכן להוציא מביר הוכנת טלית או ספר בלא רשות בעליהם, שקר נמצא בתנקות קורות של לא לעשות כן).

[משנ"ב ס"ק לה] וקסר פשר באשר הימיטס (56) וכו', ושהר קנים דרבנן זכר למקרש (57) וכו', אבל בתקופת לא תקונן (58) וכן בשלאל (59) וכו' וסתם קרכ"א לקפה בקה' קת"ה (60).

(56) ופסול חסר בחוטמו של אחרוג או אם הנסר בשתיים ושלש מקומות, כתוב החורייא (ארוח ס"ז קמו ס"ק ה ד"ה בשאר) שיש לה קיום מוגנה ורש לה שכר על זה, ואך על קר אמרה החזקה שינוח לו להקל בשאר הדברים, משם ספק פבקא - שמא הלהכה ברעת הרובים שככל הפסולות בשיטות ביום שני, ושמא חסר בחוטמו אינו פסול מושם (ס"י תקפו ס"ק ט) שהביא את דברי האחרונים שמותר ליטול

(61) כמבואר בשיער ללקמן (ס"י תרונה סי' א),ermen ההוראה אין מצות לולב חוץ למקרש אלא ביום הראשון, וכוקמים תינוק שיהא מטל בכל נקום כל שבעה. וראה מה שתכתבו שם.

(58) אבל אם מוחזק אחרוג שאן בו חיטוון, כתוב הראביד (תנ"ס ריש ס"י רלא) שמצוה ליטול גם בשאר הדברים מושם וזה א-לי-ואגהו. וכן כתוב הבכורי יעקב (ס"ק לט) שיש הצדקה מצוה שלם יותר מבהיר זו ראה שם מה שישב משמעות הגمرا (סוכה לה, ב) שרבי נגינה גנס באחרוג לתבチילה) וכן כתוב הך החאים (ס"ק ע) שיתבן שלל פי הסוד ציריך שיזיה שלם כל שבעה. וכן הורה החורייא (ארבעת המינים השלם עמי שכב אותן ד) למי שנפל לו העיקץ מהאתרגן [שפכלו מיחן 'חסר'] בשאר ימי הdag, שיקח אחרוג אחר.

(59) ובטעם הדבר כתוב השועץ הרב (ס"ב). שכין שאין פסולו בוגשו שהרי הוא מין כשר אל לא שינוו שלג, וכן בשאר ימים שלא ותיקנו אלא וכר למקרש, לא החמירו לפסול.

(60) שכחן אבל אם היה ישב או מנזר שפסול כל שבעה ימים, ופסולם מושם ידר, וכן מבואר בדבריו בחמשה, שכחן לגבי חזיות שפולשת כל שבעה ימים. ואת דעת הב"י בשם ארחות חיטט שהובאה בשיער לעיל (ס"י תרמו ס"ב) שהdots שגענו מורטם מעלו כשר בשאר הדברים אף שפסול מושם ידר, בגין המשגניב שם (ס"ק ט) שכן להלבת שאטו פסולים ידר בלא רשותה שזקקה ופסולו כל שבעה.

[משנ"ב ס"ק לה] ויל-פין אין לך כל גנעל הפטקא כל שעבה (61) וכו', עין לעיל בPsiין תרמח קעך ז במשנה ברורה (62).

(61) ואם רשותה לחבר את הפטנים על ידי דבק, ראה מה שתכתבו לעיל (ס"י תרמוח ס"ק בט).

(62) והיוינו, כגון באופן שניטל הדר אבל לא נעשה מקומו גומא. שהביא במשגניב שם (ס"ק ט) מחולקת הפטנסים והאם זה בכלל המשך במילואים עמוד 85

[משנ"ב ס"ק לג] דברות קראשון לא מופיע מה דיניקה לה"ג (63) וכו', איך להתקנה ביטום ראשן (64).

(65) ובוים טוב שני, כתוב להלן (ס"ק נא) שלא יטלנו אלא מדעתה משום שבזים טוב שני והוא ספק אם פסול מצד שאול, ובביחיל (ד"ה פסל) האביא מהבכורי יעקב (ס"ק לא) שיש להזהר שלא לבל לולב שאול ביום טוב שני, והעולם אין נזהרים בו, וראה לקפין (ס"י תרנה ס"ק כב).

(66) ושם תיבאר שיתן לחבירו במתנה גמורה או אפילו במתנה על מנת להזהר, וכל פרשי הדברים בו התבארו שם.

[משנ"ב ס"ק ל] דיניקה לה"ג וכו', ראסורו מפני שחו"ש בו שלא מילקענונג זרכו, אך לכל שבעה ימים אפשר דמקפיד אסורה (65), אך ורק להזראי מבלתו לבייה הנקנעת או איפכא אסורה (66).

(67) ואך אשר שפטויה ממצות לולב ורשותה לקיים את המצהה, כתוב בשורת אגרות משה (ארוח ח"ב סי' ק). שיכלה ליטול לולב של אחר שעלא מדעתו בשאר הימים. בין שלל כל פיטים יש לה קיום מוגנה ורש לה שכר על זה, ואך על קר אמרה החזקה שינוח לו לאדם שיעשו מוגנה במומו. וביאר על פי זה את דברי המשגניב לשיער (ס"י תקפו ס"ק ט) שהביא את דברי האחרונים שמותר ליטול שופר של חבריו ללא ידיעתו ולתקעו בו את כל המאה קולות, משום שונח לו לאדם שיעשו מוגנה במומו, שכן שום תקיעת שאר הקולות היא חילך מהמוגנה ורש שכר על זה, והרי זה הכל החזקה שינוח לו לאדם שיעשו מוגנה במומו. [ולפי זה הוא הדין שਮותר לנגע בולב את כל הנגעניים], ולא רק את מה שהוא חובה מדיינה (הගראי נויררטן).

וליטול לולב של קען שלא מדעתו או אפילו מדעתו שהרי אינו יכול להקטנת בפלו בקנין שאלה]. דעת החורייא (נשים סי' עד ס"ק ייח ד"ה בקצוזה ח) שגדם בשאר ימים איתו ווצא ידי חובה באחרוג שהקננוו לולן שלא הגיע לשעת הפוטות, ביןון שאם יקח מניין אחר קר הרוי הוא שואל שלא מוערת ואך אם ניתן לו רשות מפורשת לא יצא. כיון שלקען אין רעת. מאידך, בשורת אגרות משחה (שם סי' ק) כתוב שלעגן ליטול בזידעתו של הקען מוכח בדברי השועץ שיזאדים ידי חובה. שהרי פסק הרועץ לקען וכי תרונה סי' י) שלא יתרנו ביום הראשון ליטינו לקען, ביןון שהקען קונה ואני יכול אחר קר להקטנת בחרה, מבואר שלא אחר שזקקן בזים הראשון יכול ליטינו לקען, אף שלא יכול להקטנת שזקקן אינו מנקה מימי יוצאים ידי חובה בשאר ימים, ומוכחה שאם בחורה לגדול, ואם ק איר ייא ידי חובה בלולב בשעתון רשות. שהקען אינו מנקה מימי טוב שוי הוא רק בגול, וכשעתון הולמים נראה, משום שהטשול ביום טוב שוי הוא רק בגול. וביןון לו הקען רשות אף שאין לו קען לשאלל מימי אינו גול. וביןון שכחן וודעתה, יכול מס לחתוך את הולבל בלא רשותה שזקקה זו שנוח לו לאדם שיעשו מוגנה במומו קיימות גם לגבי קען.

(68) ובטעם הדבר ציין השועץ (ס"ק ל) לדרכי החרמת חדשן (ס"י ק), שכחן שאין שעור קבוע ללימוד התורה لكن אין ללמד כלל, מה שאין כן נטלה לולב וטעות טלית שחם רק למן מועען, ניחא ליה לאויש דליעבד מוגנה במומויה. אכן, דעת הגראי (חו"מ סי' קטג ס"ק קה) שבבית הכנסת מוחර להשתמש בספריו חבויו שלא מדעתה, משום שלל דעת בן היבאים לשם. וראה לעיל (ס"י ד ס"ק יג) מה שבתוב שם לעין תפילין ועד פריטים בזה. וראה מה שתכתבו שם (69) וכן לאסור לכל הקהל להשתמש באחרוג שלא מדעתם הבעליהם,

